

Kunstarter, vil baade den store Scene og ogsaa delvis den lille Scene komme til at lide af den samme Mangel, som den nuværende Scene lider af. Den nuværende Scene blev ganske vist bygget som en Scene for den danske Skuespilkunst, og Holberg og Oehlschläger blev stillet op udenfor Teatret, men Scenen blev samtidig indrettet saadan, at den kunde bruges af Operaen, og er nærmest en Operascene. Der har idelig lydt Klager over denne Scene, ikke fra Operaen og Balletten, men fra det reciterende Skuespil. Der har stadig været klaget over, at den Plads, som Kapellet nødvendigt maa have, har fjernet Scenen fra Tilskuerne. Det er de Klager, som stadig har været fremførte fra Skuespillerne, og som vel for en stor Del har bidraget til, at nu nogle af vore bedste Skuespillere efterhaanden forlader Teatret. Naar man siger, at det Skuespillerne har klaget over, er, at der ikke kan tales paa den nuværende Scene, at den ikke har gode akustiske Forhold og lignende, er det egentlig ikke rigtigt; Klagerne gaar ud paa, at Skuespillerne er fjernede for meget fra Tilskuerne og altsaa af den Grund er nødte til at tale højere end ellers. At dette er rigtigt, kan jeg bekræfte ved med Formandens Tilladelse at oplæse et Par Linier af den Adresse, som er indsendt til Regering og Rigsdag af det kongelige Teaters samlede Skuespilpersonale, underskrevet tillige af Sceneinstruktør Poul Nielsen, forhenværende kongelig Skuespiller Olaf Poulsen og Dr. phil. Karl Mantzius. Der siges deri: „Det er en almindelig og stadig tilbagevendende Misforstaaelse i Offentligheden, at vi mener, der ikke kan tales paa det nuværende Theater. De forløbne 40 Aar har bevist det modsatte. Hemmeligheden er, at Afstanden mellem Skuespillerne og Publikum er for stor. Derfor bør de rykkes nærmere sammen.“ Den første Grund for mig til at fravige den tidligere planlagte Dobbeltsceneordning er altsaa denne, at Operaen da ligesom nu vil komme til at træde hindrende i Vejen for den fulde Udfoldelse af den reciterende sceniske Kunst.

Som den anden Grund til at fravige den ældre Dobbeltsceneplan vil jeg fremføre, at den fuldstændige Søndring mellem paa den ene Side Skuespil og paa den anden Side Opera og Ballet rimeligvis vil frembringe bedre og tryggere Arbejdsfred for disse Kunstarter. Nu gaar de tre Kunstarter ved Siden af hinanden, og selv om man vilde tænke sig en Dobbeltsceneplan med en Talescene paa det nuvæ-

rende kongelige Teater, vilde dog alle disse mange Mennesker, det meget store Personale, færdes der, og den Konkurrence, der saa let kan blive mellem Kunstnerne, og som tidt kan faa en ret uheldig Karakter, vilde sikkert blive ved. I den Adresse, jeg nævnedes før, siger Skuespillerne: „Ved et fortsat Samarbejde af Opera og Skuespil forudser vi, at den Kamp om Plads, der i saa mange Aar har hemmet begges Arbejde, stadig vil vedblive og maaske snarere vil forøges.“ Herimod vil der blive gjort gældende og er der gjort gældende, at Skuespillet, naar det bliver stillet saaledes alene, kommer til at undvære Operaens og Ballettens Medhjælp, som det egentlig ikke kan undvære. Dette er hævdet af Operaen og Balletten i deres første Adresse til Regering og Rigsdag, hvor de siger, at man altid har været paa det rene med den store kunstneriske Værdi, der ligger i, at de tre Kunstarter er samlede paa samme Sted, saa at de kan støtte og supplere hinanden, hvad der er kommet adskillige Komponister og Forfattere til gode. Hvis dette nu stod alene, kunde man sige, at der her er fremsat den modsatte Opfattelse, Hævdelsen af, at Opera og Ballet helst for den *kunstneriske* Værdis Skyld bør være sammen med Skuespillet, men de samme Mennesker, som har fremsendt denne Adresse, fremsendte nogen Tid efter en ny Adresse, hvori de skriver om et Projekt, der er fremsat af Kaj Bendix, og som gaar ud paa en Bygning til 25 Mill. Kr., at i kunstnerisk Henseende synes det at frembyde store Fordele, endogsaa fremfor Dobbeltscenen. Det forekommer mig, at Operaens og Ballettens Personale meget stærkt har svækket deres Hævdelse af det kunstnerisk rigtige i, at de tre Kunstarter holdes samlede, naar de nu siger, at Adskillelsen i *kunstnerisk* Henseende endogsaa frembyder Fordele fremfor Dobbeltscenen. Det synes da ikke særlig at være de kunstneriske Hensyn, som gør sig gældende for dem, men snarere Hensynet til, om den Bygning eller den Plads, de faar, bliver større eller mindre, mere eller mindre smukt indrettet. Det forekommer mig da, at man fremdeles maa hævde, at skal man have den fulde kunstneriske Udnyttelse af Skuespillet — og det er dette, jeg tror, den danske Rigsdag først og fremmest maa tage Hensyn til, idet det er det, som har den største nationale Ret —, vil man naa længst ved at skille Kunstarterne ad. Til lige gør Skuespillerne i deres Adresse opmærksom paa, at det er ganske urigtigt,